

Սայաթ Նովա

Խոսկիրըդ մալում իմ արի

Էսպես մախսամնագ-բայաթի, Արութինի ասած:

Խոսկիրըդ մալում իմ արի՝ անարատ մաքուր իս, ա՛խպեր.
Օսկե փարչունը լըցրած անմահական ջուր իս, ա՛խպեր,
Խընողը վո՛ւնց կու կըշտանա՝ դուն կաթնե ախպուր իս, ա՛խպեր.
Աշխարքը ծով՝ դուն մեշը նավ, ման գու քաս՝ փըրփուր իս, ա՛խպեր,
Վախում իմ, թե ինձ Էլ Էրիս՝ անհանգչելի հուր իս, ա՛խպեր:

Հուր իս՝ Էշխով կըրակած,
Խոսկ իմ ասում առակած,
Իմ սիրնա-Էրծաթ ախպեր՝
Օսկեջրով վարակած:

Աջաթ միգիդ ի՞նչ իս կամում, ի՞նչ Է ասում Էտ քու փալըդ.
Իսկի չի՛ս գալի, չի՛ս ասում՝ աջաթ ի՞նչ Է, բա՛նդա, հալըդ.
Ասոված վրկա, սիրտըս Էրից ջեյրանի նըման ման գալըդ.
Յիս քիզանից չի՛մ հիռանա, թեգուզ դուս գա խաթ ու խալըդ.
Թեգուզ սիրիս, թեգուզ ասիս, թե գուզե հանփուրիս, ա՛խպեր:

Հանփուրիս սիրով հանփուր,
Վունց օր խեչին Է դաստուր.
Օվ քիզ խայան մըտիկ տա՛
Դառնա Էրկու աճկով կուր:

Քիզիդ քաս օ՛վ կարա բըռնի՛ հազար բաբաթ քառ իս էլի.
Խոսկիրըդ անգին ջավահիր՛ Ասնավորու ճառ իս էլի.
Հուտըդ աշխարս է գավթի՛ քալասանի ծառ իս էլի.
Չը կա թիզ պես էշխի՛ ջունուն՝ կըրակ նընգած վառ իս էլի.
Շաստ մարթի քիզիդ կու էրիս, էտ լիզվի տեր վուր իս, ախպեր:

Վուր յիս ասիմ՝ իմացի,
էշխի մեշը հիմնացի.
Ինձ հուրյան բիրյան արիր,
Ասում իս թե՛ դիմացի:

Խիլքըս գըլխենես տարիլ իս, լիրթ ու թուքըս գարդ իս արի,
Սիրտըս փուրուներս սպանեցիր, էշխեդ քիզի նարդ իս արի,
Ինձ հուրյան բիրյան շինեցիր, աջա՞ք դուն էլ դարդ իս արի,
Յիփ քի սիրով մեյման անիմ, վի կա՛ցի, թե մարդ իս, ա՛րի,
Ուրախացի, ուրախա՛ցու, ջունքի միզ մոդ հուր իս, ա՛խպեր:

Հո՛ւր իս, սիրով, սիրական,
Քիզի դուլուդ պատվական,
Հազար թուրլու կերակուր,
Սուրփի գինի անապական:

Համաշա իմ յարի ճանփին կանգնած իմ՛ տալիս իմ դովա.
Աշխարքն աշխարով կըշտացավ, իմ սիրտը քիզանից սով ա.
Սը՛րե, շա՛ղ տու վուտիդ տակը, էշխեդ դառա հավաջովա.
Իսկի չիս գալի, չիս ասամ՝ խի՛ստ իս լալիս, Սայաթ Նովա,
Չըլի՞ միտկըդ մուրըվիլ է, սրտումըդ պըխտուր իս, ա՛խպեր:

Պըխտուր սիրտըդ պարզ արա,
Բլբուլի պես փարզ արա,
Աստըճուն փառք, քաղկունն իս՝
Դարդըդ խանին արզ արա: